Ч. 284 Четвер 19 (31) грудня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно „ „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно „ „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм.

Бесіда Є. Ексц. п. Намістника кн. Санґушка.

Є. Ексц. п. Намістник повитавши послів в імени правительства, зазначив насамперед, що сесия буде незадовго перервана і що правительство не приходить перед Палату з ніяким предложенем, а відтак звернув на справу реорґанізациї громад сільских і сказав, що правительство від часу вислання письма в сій справі до Виділу краєвого призбирало вже цінні материяли, котрі хоч ще не упорядковані в многих напрямах кидають дуже інтересне сьвітло.

Минувшого року — казав п. Намістник дальше — був наш край видовищем небувалого руху в напрямі користаня з закона о свободі зборів і стоваришень; мабуть надходячі вибори до Ради державної рух сей оживили. Правительство держало ся супротив сего руху строго законно і відповідно до законів, не спиняючи зовсім обявів переконань людности, де ті обяви походили із заінтересованя ся справою публичною, де они були ознакою зрілости політичної зі сторони покликаних до житя публичного; уважало однак за свій обовязок виступати і перешкаджати способами, котрі єму дає закон, о скілько той рух проявляв ся підбуреюючо і розбуджав пристрасти і колотнечу суспільну.

Справа людова і справа робітників знаходять богато непокликаних оборонців, котрі неураз в добрій вірі накидають ся народови на опікунів та учителів мас, розбуджують єго т. зв. самосвідомість, поясняють єму єго мнимі права в спосіб, котрий для будучности суспільности, для спокою і поступу краю, наконець для правдивого поступу і добра самого народу єсть дуже шкідливим, єсть всилі підкопати не лиш головні основи, на котрих мусить опирати ся всяка суспільність, і без котрих не може істнувати, але також під взглядом економічним може захитати материяльним битом тих, котрих би треба піднести.

Єсть то не добе підготовлене до житя політичного, коли приступає ся до него не обєктивно, але з почутем жалю до инших, а коли правда, що відносини взагалі стають що раз труднійшими, особливо в краю майже виключно рільничім, як наш, і маючім під многими взглядами позицию виімково некористну, то не єсть то з хісном для нікого ослабляти віру в себе, паралїжувати самопомич, представляючи ілюзоричні відносини і звалюючи вину на других за то, що єсть дуже часто наслідком власної непорадности або відносин поступаючих з елементарною силою.

Маю надію, що той поклик намістника адміністрациї, що єсть заразом горожанином краю, стоячим на становищи даючім загальний погляд на краєві відносини, дійде до переконаня тих, що з доброю вірою працюють в напрямі, котрий уважають за добрий, а котрий в своїх наслідках може стати ся погубним.

Дальше говорив п. намістник о шкільництві і зазначив, що в школах народних сільских щоденна наука вступила вже на нормальну дорогу, лиш наука доповняюча вимагає ще богато заряджень, заким відповість вповні потребам і відносинам шкільним. Передувати повинні в тім напрямі курси рільничі, основані в двох послідних роках, котрі розвивають ся успішно, а котрим Рада шкільна присьвячує печаливу увагу. Школи міскі, іменно 5- і 6 клясові в новій своїй орґанізациї перейшли вже першу пробу і стали ся важним чинником для піднесеня верств, що займають ся промислом і торговлею. Незвичайне збільшене ся учеників 5 і 6 кляси доказує, що новий напрям науки здобув собі признанє.

Другою точкою змагань краєвої Ради шкільної на поли шкіл народних було запевнене їм добрих учителів і відповідних будинків, без чого школа не може сповняти своєї задачі. Усунути школи ділаючі зле або без успіху, а заступити їх добрими, уважає Рада шкільна за свій перший обовязок, заким буде могла приступити до основуваня нових шкіл на ширшу скалю. І в тім напрямі роблять ся приготовленя.

В школах середних внаслідок великого безустанного збільшуваня ся в них числа учеників, виступила на перший плян справа відповідного їх розділу і уміщеня. Правительство признає потребу основуваня нових шкіл реальних і в найблизших літах не лиш доповнить ся школа реальна в Тернополи але настануть нові школи реальні в Тарнові і Ярославі. Доставлене школам середним нових зовсім відповідних будинків добігає вже до кінця. Сего року одержала такий будинок ґімназия в Дрогобичи і школа реальна в Кракові, а для виставленя двох будинків у Львові пороблено вже кроки.

Утворена при Раді шкільній секция трета для справ шкіл промислових показала ся дуже хосенною інституциєю. Она звернула тепер свою увагу на зорґанізоване школи торговельної у Львові, на котру правительство в засаді згодило ся, але для котрої треба виготовити не лиш статут і плян науки, але також і книжки шкільні та підготовити фахово образованих учителів.

---

1)

Іспаньскі мережева.

(З російского — І. Салова).

Була девята година холодного весняного рана.

На березї невеличкої млинівки молода червона жінка високо підоткнувшись і стоячи по коліна у воді, прала біле. Сперш она полокала єго, відтак била праником на камінній плиті, що перед нею лежала, а вкінци стала єго викручувати. Всьо то робила она з великою охотою і видко було по всім, що жінка не любила дрімати і що робота горіла в єї руках. Розставивши широко почервонїлі від холоду ноги і перегнувшись цїлим тїлом мало що не до самої води, она так була занята своєю роботою, що навіть і не замітила, як підійшов до неї місцевий дячок і здоймивши з плечий цїлу вязанку вудочок легко ударив єї по плечех. Она скоро випрямила ся і побачивши дячка, що заєдно бігав за нею, замахнула ся на него праником.

— Я тя ударю! — крикнула.

Дячок стояв і усьміхав ся.

— Чого зуби скалиш? — кричала дальше. — Ади, як ти дам....

— Ну? — спитав дячок, не перестаючи усьміхатись.

— Геть від мене, геть...

— А я хотів помочи...

— Не хочу, і без тебе справлю ся... Геть...

— Дай закурити.

І дячок став закурювати папіроса, не спускаючи очий з Февроні.

— А може кіш з білєм занести? — розпочав знов розмову.

— Підеш ти, чи нї? — крикнула Февроня, замахнувшись знов на него праником. — Лїпше тікай від гріха, бо Бігми побю...

— То вже й пожартувати не можна.

— Геть, геть, забирай ся.

— Ось відьма, так і відьма — розсердив ся дячок і закинувши на плече вудочки пішов долї берегом.

— Ти сам як відьма — крикнула за ним Февроня і взяла ся за свою роботу. І знов по при бережнім лїсї понесли ся відгомоном скорі удари праника і знов зеркало води заколисало ся від розбігаючих ся филь.

Підійшла якась старушка, що прийшла також на ріку прати біле.

— Дай боже здоровле, Февронцю — промовила.

— Дай Боже, тїточко — відповіла Февроня не перестаючи полокати біле. — Невістки нема, що самі прийшли?

— Нема.

— Пішла куди?

— До купця коноплї терти.

— Кілько дають на день?

— Обіцяли по пятнайцять — не знати по чому заплатять.

— Ідїть, не будуть-же дурити — замітила Февроня. — По чому обіцяли, по тому й заплатять.

— Також ріжно буває.

І сказавши то, старушка охаючи здоймила з плечий коромело з ріжним грубим селяньским білєм, поволи присїла на огрітий сонцем пісковий берег і підігнувши ноги, обіймила їх обома руками.

— Переш? — спитала Февроню.

— А що ж — відповіла та.

— Однако і того біля не мало — замітила старушка, поглядаючи на великий кіш з білєм. — Сама понесеш?

— А вже ж.

— Не легко буде.

— Що діяти.

— А коня не дають?

— Порозсилали всїх.

— Он як...

І знов поглянувши на кіш старушка замітила:

— То всьо жіночі сорочки?

— Панині.

— Тої молодої?

— Єї — відповіла Февроня і мало не ліктем отерши ніс, додала: — Страх кілько праня, як би так друга на моїм місци, то не дала би собі ради.

— О?

Як у нас уміють консолїдувати.

(Письмо з провінциї.)

Хвальна Редакциє! Сим осьміляю ся просити, щоби Хвальна Редакция зволила помістити слїдуючих кілька слів в своїй ґазеті:

Тримайте ся, братя, Русини!

Такий голос доходить до нас селян від наших провідників, т. є. тих людий, котрі посьвятили свій труд для добра народа, особливо нас селян, яко ще не просьвіщених і не уміючих собі порадити в своїх народних справах, як також свій жаль, свою криду висказати перед другими народами. Они взивають і других людий, щоби ті оборонювали нас від всяких кривд, стерегли наших прав, які нам суть надані, розбуджували нас з сну тьми, в котрім до нинї ще наш нарід, хотяй вже не спить, але все ще дрімає, а при тім научали, як маємо межи собою в народній згоді жити, і тримати ся одної точки, одної цїли, яку наші провідники нам подадуть.

Але, щож! Тії провідники забувають ся по троха і розбивають самих себе як і своїх їм повіривших селян людий, котрі з тої причини дістають відразу і не хотять їм дати віри, хотяй би они не знати які докази ставили. В доказ того наведу вам слїдуючий факт, який сими днями став ся.

Як відомо, завязало ся у Львові товариство політичне під назвою „Селяньска Рада“ в тій цїли, яку я на переді навів.

Отже скликавши віче народне, вибрали з помежи себе предсїдателя як і членів та зробили все, що там їх статути приписують. І мене також приняли в члени, та яко такого запросили на віче, як і всїх, котрим добро народу лежить на серци, на день 4 грудня с. р. На тім то вічу вибрав мене комітет того товариства і затвердив яко кандидата на члена ради повітової, до котрої відбув ся вибір дня 14 грудня с. р.

Але дальше... Хотай я о тоє не вбивав ся дуже і не стою о славу, що ото вибраний на члена Ради повітової, бо знаю яка повинність має бути такого члена, але най же би я був бодай зістав тим кандидатом до кінця. Але був такий, що єму ходило о тоє, т. є. щоби він був вибраний на члена, і попросив референта (хто там був, той буде знати єго без подання єго імени), аби мене вичеркнути з картов голосовання, а єго вписати, що ся і стало... Ну, як „Селяньска Радо?“ Чи тримати ся вас, що відкидуєте, кого вам ся подобає, чи подякувати вам за вашу всю прихильність і за ваш труд, який для нас посьвятилисте? От найлїпше,[1] як ми собі будемо здалека і зістанемо такими самими Русинами, як були-сьмо ще перед „Селяньскою Радою“.

Не просив ся я, щоби конче мене на кандидата вибрати, так як той, щоби мене вичеркнути, а єго вписати.

Тілько тоє знаю добре, що то межи Русинами не першина, отже й не дивота!

Іван Лучишин, начальник громади в Соронах щирецких.

Перегляд полїтичний.

В долїшно-австрийскім соймі прийшло вчера до бурливої сцени межи антисемітом Шнайдером а пос. Бенедіктом (жидом), підчас котрої сей послїдний загрозив Шнайдерови, що виб'є єго по лици. Цїла сцена діяла ся в кульоарах, а мимо того на пильне внесене Люеґера висказала повна Палата Бенедіктови нагану.

Ческий сойм ухвалив провізорию буджетову всїма голосами против голосів Нїмців-народовцїв і відрочив ся. — Шлеский сойм ухвалив пильність в справі заведеня безпосередних виборів з куриї громад сїльских і відрочив ся.

Межи Росиєю а Хіною станула угода, після котрої хіньске правительство признало Росиї право будувати зелїзницю через Манджурию. Нїмецка праса називає сю угоду фактом великої ваги і доказує, що від хвилї заключеня сеї угоди розпочинає ся подїл Хіни, хоч він, розуміє ся, буде дуже поволи поступати.

З Куби доносять, що тамошні повстанцї побили знову більший відділ іспаньского війска і розігнали єго. Іспанцї стратили 168 людий. Мимо того, що проводир кубайских повстанців Мацео погиб, революциї нема кінця а з того можна вносити, що ненависть до Іспанії єсть дійстно в цїлім народї. Іспанцї в послїдних часах звалюють вину на анґлїйских аґітаторів, в котрих кількох ґен. Вейлер велїв навіть розстріляти.

Новинки.

Львів дня 30-го грудня 1896

— **Іменованя.** Президия ц. к. Дирекциї скарбу іменувала цлового офіцияла Вільг. Бучковского управителем цлового уряду, поборця цлового Ів. Раковского офіциялом цловим, поборця Януар. Курчабиньского асистентом цловим, а асистента цлового Ферд. Слани і практиканта Іґн. Обста поборцями цловими.

— **Є. Вел. Цїсар** затвердив вибори Людв. Рамулта властителя дібр на презеса і дра Ів. Струтиньского адвоката кравого на заступника презеса ради повітової в Лїску та Стан. Шпибиловского властителя більшої посїлости на презеса і Йос. Сорочиньского на заступника презеза ради повітової в Косові.

— **Презенту** на парохію Ременів, дек. куликівского, одержав о. Ів. Радецкий з Мервич.

— **Товариство руских ремісників „Зоря“ в Коломиї** устроює в недїлю дна 3-го сїчня 1897 в сали каси ощадности представлене театральне „Катерина дочка козака Остапа“, народна драма зі співами і танцями в 3-х актах Цезара А. Біліловского. Цїни місць: фотель 1 зр., крісло в перших рядах 60 кр., в дальших 35 кр., партер 25 кр., ґалерия 20 кр., для селян 10 кр. Білєтів набути можна в „Народній Торговли“, а вечером перед представленєм при касї. Початок о год. ½8 вечером.

— **Фальсифікати десяток.** Перед недавним часом доносили ми, що в Самборі відбув ся великий процес против цїлої шайки обманців, що розпускали фальшовані десятки та що тих обманців позасуджовано на більшу або меншу кару. Тепер пишуть від Судової Вишнї, що там появляли ся також дуже часто підроблені десятки, а попадали в руки селян, особливо на торгах і ярмарках фальшивими грішми виплачували купцї за товар. По довгих слїдженях прийшли вкінци власти до пересьвідченя, що обманець розпускаючий підроблені грошї, мусить мешкати десь в повітї мостиским або рудецкім. Однако всї глядання були безуспішні. Аж по переведенім в Самборі процесї показало ся, що фальшиві банкноти спроваджує з Угорщини і пускає в обіг коршмар з Пешерович, Ушер Торенштрайбер при помочи своєї жінки Ґітлї. Але чесна пара утїкла перед жандармериєю, котра їх хотїла увязнити і пропала як камінь у воду. Аж начальник жандармериї з Судової Вишнї, Бичек, не зважаючи на сильні морози і замети, ходив 14 днів від села до села, доки не удало ся єму дня 12 грудня арештувати Торенштрайбера з жінкою в Комарні і відставити до суду.

— **З львівских новин.** На три степенї морозу пустила оногди люта мати Марґулїя К. свого трилїтного синка Якова — нагого. Дитина лише з завиненою головкою блукала по Казимирівскій улици, аж якісь добрі люди заопікували ся нею. Слїдство полїцийне викрило, що мати постановила з нужди позбути ся обоїх своїх дїтий Якова і Давидка і покинула їх на улици. Що

— Кождїський день біле.

— Кождїський!

— Би-м так здорова. Якось перепрала біле на постіль, вчера столова, а нинї ось сорочки. Коби не я, то й в брудних ходили-б.

— В брудних?

— Але я вже до того звикла; кілько то літ роблю вже ту роботу.... Не хвалючись, а так тільки сказати, я й зручна, розважна, спати довго не люблю, не лїнива. Не то що М'атрона Кривцївска; она й прати до ладу не знає, а я то й витачаю і добре випрасую. Атже того біля — додала, почервонївши від розгорячення — навезли тілько, що й страшно подивитись.

— Страшно? — спитала старушка.

— Здаєть ся стане і внучатам.

— О!

— Бігми не брешу.

— Видко на придане тілько дали?

— На придане. А всьо звідтам, з Німеччини. Вже я кілько ріжного біля виділа — і паньского і купецкого, а такого ще не доводилось бачити.

— Не доводилось!

— Аби-м так здорова.

— А сама она, з Німкинь чи що?

— Француска.

— А по нашому говорить?

— Нї — скрикнула Февроня весело.

— А як-же ти з нею? — спитала старушка.

— Та так вже.... більше пальцями....

— Пальцями? — здивувалась стара, витріщивши очи.

— Еге! — відповіла Февроня. — А вже як не зрозуміє — за паном біжить. Ну, той і розтолкує.... а потім стануть реготатись. Вчера — говорила Февроня весело вишкіривши білі як цукор зуби — коли я принесла їй обруси і серветки, почала мене хвалити. „Корошо, корошо — каже — корошо!“ і дала менї конфітур, а пан що там був і побачив, давай сьміяти ся.

— Сьміяти ся?

— Ти-б їй — каже — лїпше горівки дала. А панї стоїть, не розуміє нїчого. То на мене поглядить то на него. Ось тодї пан розтолкував їй по француски. А та стала охати та розводити руками. Значить, здивувалась, що я горівку пю. Чудно!

— Чудно! — згодилась старушка

— Тепер — продовжала Февроня заходячись від сьміху — учить мене говорити по француски.

— Учить? — здивувалась стара.

— Так таки учить.

— А розумієш?

— Дечого навчилась. Знаю: бон жур, мерсі, адію, коман порте-ву....[1])

— Гос поди! — скрикнула старушка, сплеснувши руками.

— Мене у дворі вже й Францускою прозвали — додала Февроня. — По імени не називають, а мадамою кличуть. — Ей ти, кричать, мадам Ковбаса. Бігми!

— О?

— Би-м так здорова....

І обі почали реготатись. А в той сам час роздав ся по лїсї скорий тупіт підков, голосний гуркіт повоза, чийсь веселий говір змішаний з ще веселїйшим сьміхом, а зараз потім виїхав з лїса паньский візок, запряжений анґлїйскими кіньми, в котрім сидїли цїлком ще молодий офіцир від кінноти і богато одїта молода женщина з нормандскими чертами лиця.

— Диви, диви — крикнув офіцир по француски — он наша Февра.

— Де, де? — роздав ся скорий францускій виговір.

— А он там у водї — відповів офіцир знов по француски, показуючи на Февроню. Француска побачила єї і весело усьміхаючись, кивала їй скоро головою.

— Бон жур Февра — закричала.

— Бон жур — відповіла Февроня, затачаючись зі сьміху. — Коман порте-ву?

В повозї також зареготались.

— Мерсі, мерсі Февра — крикнула Француска.

— Адію — кричала Февроня за від'їзджаючими — адію....

Старушка аж очи витріщила, почувши ту незнакому їй мову і не вірила нї ушам нї очам своїм. Аж коли гуркіт повоза цїлком затих і порох розійшов ся, она заговорила, похитуючи головою.

— Однако, Февронцю, ти славно.... Лише гляди, чи часом не гріх? З пан-отцем говорила?

---

[1]) Добрий день, дякую, пращайте, як ся маєте.

стало ся з другою дитиною, не знати. — На ул. Жерельній напало вчера якихсь двох злодіїв на переходячого робітника Антона Л. і обдерши его, утікли.

— **Електричний трамвай** має сполучити невдовзі Перемишль з Красичином. В Перемишли лінії того трамваю будуть получені з міским трамваєм. Кн. Адам Сапіга заявив, що він буде що року докладати шість до сім тисяч зр. на кошти удержаня лінії трамваю з Красичина до Перемишля. Будову того трамваю візьме на себе фірма Сіменс і Гальске в спілці з львівским гіпотечним банком.

— **Нещасливі випадки.** В Репужинцих на Буковині лишила Єлена Портей свою $3^1/_2$-лїтну дитину саму в хатї, а коли вернула, найшла єї вже страшно попарену. Дитина вмерла по великих муках за два дни. — В Чункові обходив ся 18-лїтний Онуфрій Чокалюк так неосторожно з машиною, що дістав ся під колеса і на місци погиб.

— **„Братство церкви Рождества Христового“ в Тернополи** повідомляє Вп. Публику, що в днем 28 падолиста с. р. отворило у власнім навільоні насупротив „Середної церкви“ при ул. Руский склеп під назвою „Народний базар“, котрий заосмотрило в найважнїйші товари церковні як: сьвітло, кадило, образки сьвятих, хрестики нагрудні і напрестольні, медалики, молитвеники, цьвіти до сьвічок ручної роботи і т. и. Кромі сего держить на складї всїлякі вироби домашного промислу, як вироби килимові, ткацкі, посудини глиняні, зі школи гончарскої в Товстім, різьблені вироби деревяні і т. д. Головний склад нафти найлїпшої якости літр по 19 кр. і сьвічок. Поручаючи взглядам Вп. Публики свій Базар та очікуючи як найчисленнїйших замовлень, ручать Братство за доброту товару та висилку замовлень.

— **Скритоубийство.** В Кракові в другий день лат. різдвяних сьвят запросив Адам Кириченко родом з Конгресівки свого знакомого Василияна Томчука, також з Конгресівки до одної гостинницї і там почастував его умисне принесеною горівкою. Сам пив горівку шинкаря. Томчук в новороті до шпитадя сьв. Лазаря, де служить за сторожа, почув в серединї великі болї, пішов до лїкаря і тепер умирає, бо лїкар сконстатував, що він отроєний арсеником. Кириченко так як і Томчук має ледве 24 роки і мешкає постійно в Янові в Конгресівці, а до Кракова приїхав лише на сьвята. Він винен був Томчукови 150 рублів і хотів певне при помочи арсенику позбути ся вірителя.

— **Убив свого батька.** Перед місяцем, а то дня 21-го листопада с. р., зник у Великім Кучурові, селї черновецкого повіту, мужик Матищук. Коли старшого сина Думитраша питали, де дів ся батько, він все відповідав, що батько пішов до Румунії шукати роботи. Однак молодший брат Думитраша знав, що сей жив в незгоді з батьком і підозрівав, що Думитраш убив батька, але нїчого о тім не говорив, бо бояв ся, що і его постигне така сама доля. Минувшої пятницї прийшов Думитраш Матищук зі своїм молодшим братом до Чернівців, бо мав відсидїти три днї арешту за збиране дров в лїсї. Коли брати пращали ся, спитав молодший брат ще раз Думитраша за батька. Думитрашеви став жаль і він признав ся, що дня 21-го листопада с. р. прийшов батько пяний до дому і почав сварку з ним. Підчас бійки убив Думитраш свого батька макогоном і закопав трупа в городї. Те саме розповів Думитраш Матищук перед судом. Єго арештовано, а судово-лїкарска комісия найшла дійстно трупа его батька в городї закопаного.

— **Нещастє в Решици.** Ми вже згадували кілька разів о нещастю в решицкій копальни на Угорщині. Годї було ще докладнїйше о тім писати, бо нїхто і доси не знає, чому вибухли ґази в копальни. До закопів спустило ся 128 людий, 34 вернуло звідтам здорових, 34 не живе, 12 тяжко ранених і 12 лекше. А що стало ся з остатними 36 робітниками, не знати. Часописи подають страшні описи нещастя. Причина вибуху і доси, як сказано, не знана. Здогадують ся лише, що котрийсь робітник не вмів обходити ся з динамітом: кажуть також, що якийсь робітник засьвічував лямпу в закопі, де було богато ґазу. Огонь бухнув такий, що поломінь сягала на два кільометри. Над закопами пiднимає ся огнений стовп на 1000 метрів заввишки. Ґаз запалив і пил угляний. Через то повстав огонь в закопі Франц Йосифа, глубоким на 450 метрів. Огонь знищив машину до помпованя воздуха і з тої причини годї було ратувати людий, нїхто не міг до закопу спустити ся. — Але проте, який можна було, такий ратунок подавали робітникам в копальни. Діяли ся притім страшні річи. На приклад 16-лїтного хлопця видобули разом з трупами. На сьвіжім воздусї очуняв, глянув остовпілими очима і встав. Нараз крикнув! „Скажіть мамі, що тато згинув. Іду до него“. І кинув ся у глубокий закіп. — Зараз по вибуху кликали одного стражника, аби втїкав. „Перше мушу знак товаришам дати!“ І тому погиб, як вояк на стійцї, по геройски. Страшна поголоска обурила цїле населенє. Один гробар казав, що з домовин погребаних чути стогін і пуканя. Власти зарядили зараз слїдство. Викопали погребаних, але не найшли нїчого такого, по чім би можна зміркувати, що они в могилах порушили ся. Комісия гірнича списує тепер, хто видобув ся з копальнї, а хто погиб; розпитує поміж родинами. Після найновійших вістий 36 невидобутих доси людий з копальнї вже й не видобудуть зараз, бо копальнї залила вода і зовсім знищила.

— **Помер** в Київі дня 15 с. м. Петро Гавр. Лебединцев, катедральний протоєрей Софійского собора, в 77-ім році житя. Покійний був славним на всю Україну археольоґом і знавцем історії України-Руси. Він видав дуже богато нових материялів до історії України добутих ним з петербурских, київских і малоруских архівів. За свої заслуги на поли науки був покійний почетним членом ріжних наукових товариств.

Запросини до передплати.

Маю честь повідомити Високопреподобне і Всечестнїйше Духовеньство, що невдовзі зачне ся друкувати в нашій друкарни в Жовкві в рускім перекладї цїнне дїльце кардинала Россіньольо п. з. „Правди вічні“ і буде виходити зошитами місячно (всїх 16). Перший зошит появить ся з початком січня 1897. Знаменито се дїльце стане дуже добрим підручником так для місіонарів, як для загалу Духовеньства. Хто проте з Впр. і Всеч. Отців або і вірних кождого стану хотїв би се дїльце набути, най ласкаво поперед зголосить ся до Заряду друкарнї ОО. Василиян в Жовкві з тим заявленем, чи бажає одержати цїле дїльце разом, чи поодинокими зошитами. Передплата цїлого дїла виносить 64 кр., поодинокого зошита 5 кр.

З належним поважанем

Др. Климент Сарницкий ч. сьв. В. В.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 28 грудня: Пшениця 7·50 до 7·80 зр.; жито 5·90 до 6·20; ячмінь броварний 6·— до 6·75; ячмінь пашний 5·— до 5·25 овес 5·50 до 5·75; ріпак 11·— до 12·—; горох 5·— до 9·—; вика 4·25 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 35·— до 40·—; шведска 30·— до 50·— біла 35— до 50·—; тимотка —·— до —·— ганиже —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·10; нова 0·— до 0·—; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 30 грудня. Вчера вечером відбув ся у Є. Вел. Цїсаря обід, в котрім взяли участь амбасадори французкий і турецкий та посли Бельгії, Данії, Швайцарії, Баварії і Греції.

Білград 30 грудня. Новий кабінет вже утворено. Сімич президентом мінїстрів; Джорджевич — мінїстер для справ внутрішних, ґен. Мисковиц мінїстром війни. Новий кабінет складає ся з лїбералів і радикалів.

Константинополь 30 грудня. Вчера зробило 2000 резервістів маринарки велику демонстрацию з причини, що вже від довшого часу не дістають платнї.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

— Та пан-отець і сам став цвенькати по французки.

І знов ударивши по мокрім білю праником, Февроня додала:

— Ех, тїточко, тїточко — гріх, кажуть, курий красти, а тут нема нїякого гріха.

І обі женщини набалакавшись доволї, взяли ся за свою роботу.

Вкінци покінчила Февроня своє пранє. Она обережно уложила біле в кіш і попращавши ся з старушкою пустилась дорогою до двора. Двір стояв в лїсї на березї тої самої ріки, в котрій Февроня прала біле і тому она мусїла переходити лїсом. Она ішла скоро приспівуючи якусь пісню і майже не чула на собі тяжкого коша. Так перейшла з версту і вкінци крізь гущавину розлогих старих дубів показали ся дахи двірских будинків. Она підходила до мурованої хати, в котрій в лїтї варили обід для робітників, коли нараз, недалеко від дороги, в густих корчах ясмину роздало ся чиєсь голосне храпінє.

— Та ж то чоловік! — ледве не скрикнула Февроня і поставивши кошик на землю скоро підійшла до корчів.

Справдї то був він. Лежав на мягкій траві, підложивши під голову руки і розкинувши ноги спав твердим смачним сном. Февроня аж розлютила ся побачивши мужа і доси добрі сьміючі ся єї очи загоріли злостию. Она прискочила до него, копнула ногою і стала ганьбити:

— Знов спиш! — кричала почервонївши з гніву. Знов хочеш, щоби через тебе, логина, прогнали нас.... А ти що? — продовжала все більше підносячи голос. — Спати наймав ся, га? Тебе наймили за садівника, за огородника, а ти замість огорода заліз у корчі? На огородї копають грядки, роблять поденні робітники, а ти спиш? І тамтой рік з твоєї ласки пересидїла без місця і тепер того хочеш?

— Я лише що приляг — оправдував ся муж.

— Ти менї байки не розказуй — крикнула Февроня. — Иди, иди! Бога ти не боїш ся. Совісти в тобі нї капки нема.... Та чого ще чіхаєш ся? Марш, марш....

— Та іду вже! Чого верещиш, ганьбо — розсердив ся муж. — Ось і баба. Не стерпить, щоби по цїлім лїсї не наробити крику, добре що язик у неї довгий і горло широке.

І побачивши збираючих ся обідати робітників, додав вказуючи на них:

— Ось, люди збирають ся обідати, а у тебе і попоїсти нїчого нема.... До того часу возилась з білєм.... А верещить!

— Не бій ся — кричала Февроня, піднимаючи на плечі кіш. — За мною робота не стане. Не на тебе, дурака, задивила ся.... Свого дїла не засплю.

А підходячі робітники кричали:

— Єй ти, мадам Ковбаса, давай обідати.... Живо!

І товпою пустили ся до мурованої хати.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.